

عنوان مقاله:

واکاوی مکانیسم دفاعی فرافکنی در قصیده قلم بخت من شکسته سراسر و... خاقانی

محل انتشار:

سومین همایش بین المللی زبان و ادبیات فارسی (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسنده:

هانیه حاجی تبار - دانشجوی کارشناسی ارشد زبان و ادبیات فارسی دانشگاه علامه طباطبائی

خلاصه مقاله:

بررسی متن بر اساس رویکردهای متفاوت روانشناسی یکی از رویکردهای معاصر تحلیل متون است. فرافکنی یکی از مکانیسم های دفاعی است که فرد در موقع رویارویی با حوادث ناخوشایند و ناگوار زندگی آن را به کار می بندد. در واقع فرد به دنبال یک عامل بیرونی برای توجیه ناکامی های خود می گردد. در همین راستا او رنجش حاصل از حوادث ناخواسته و تلخ خود را به اطرافیان منسوب می کند. ممکن است فرد حتی این نسبت دادن را به پدیده های اطراف خود نیز تعمیم دهد. قصاید خاقانی از جمله قصاید مهم ادبیات فارسی است که از جنبه های گوناگون روانشناسی قابل بررسی است. در قصیده مورد نظر، خاقانی ناکامی های خود را با منسوب کردن آن ها به بخت و اقبال و شکوه و گلایه از روزگار و چرخ توجیه می کند. ما در این پژوهش با به کار بستن روش توصیفی-تحلیلی که مبنای نگارش این پژوهش است به واکاوی مولفه های فرافکنی در قصیده قلم بخت من شکسته سر است... از خاقانی پرداخته ایم و جلوه های مولفه فرافکنی مانند روزگار نامساعد، شکوه از چرخ و فلک، قضا و قدر و بخت و اقبال را که در این قصیده به طور گسترده توسط شاعر انعکاس یافته است را تحلیل و بررسی کرده ایم.

کلمات کلیدی:

نقد شعر، روانشناسی، فرافکنی، قصیده، خاقانی.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1001097>

